

Монохромни Стихове

Бялата фантастика на фона на черната истина

Елица Маринова / 17 години
Завършено на: 02.04.2026г.

СЪДЪРЖАНИЕ

„Пролет“/”Spring”	2
„Страх“	3
„Забрави ли ме“	4
„Машината“	5
„Cartilla“/ „Последни думи”	6
„Моментта , когато всичко спря“	7
„Не ме оставяй“	8
„Изгубена“	9
“Last goodbye and hello abode of the damned“/ „Последно сбогом и здравей отвъдно“	9
“Спасение”	11
„В момент на слабост“	12
„Мълчание“	13
„Разстояние“	14
„Времето“	15
„Човека, когото мислех, че познавам“	16
„Небето прокъпа“	17
„Да те върна“	19
„Емпатия“	20
„Плесен“	21
„Зависима илюзия“	23
„Noir et Blanc“	24
„Prisonnier/Затворник“	25

[En version]

“Spring”

When I go back, when I go back home,

When we were walking up and down..

the same old road..

So slow ,and so fast ,as it has been

forever past , now turn into hours..

No time

to stop and smell the sideroad flowers..

Now they are long gone as our talks

with the sun at dawn.

But when I go back home , when I go back,

I would grab you by the hand

and it will be spring once again..

“Пролет”

Когато си спомня, не чак толкова отдавна,

нашите разходки, нагоре-надолу по старите пътеки,

ме обсебва мрачен облак от моментите далечни..

Есен е вече, пусто е, и двете сме тук, но сякаш разделени сме..

Спомена остана, но не заменя това, което го няма..

*Моментите, когато забавяхме темпото, радвайки се на крайпътните
цветя,*

тях сега ги няма отдавна, както шепотът ни под дъбовата сянка..

Но когато се върна, когато се върна,
ще те хвана за ръка, и в прегръдката ти аз ще разбера,
че за още един път ще настъпи пролетта,
че за още един път ще изпратим залеза..

„Страх“

Отново в ума ми прониква мисълта,
мисълта, на която отговора спрях да търся,
когато реших, че всичко отдавна си тръгна,
без галопа от обсебващи мисли, от които да настръхна,
без свиващи сърцето мисли за нея, които да погребя,
за да не изгубя и малкото ми дадено, което значеше цялата вселена.

Тези мисли текоха ден.. след.. ден,
напразни надежди, че ще бъдеш до мен,
нереалистични цели, на които се осмивам и сега,
колко наивна съм била, но вината не е твоя, че
ума ми блуждаеше на места непредвидени за него
и илюзорно ме накара да повярвам в нещо безнадеждно.

Как ми се иска да бе истина, ала не е така,
чувствам се в клопка, в капан, от моите мисли издълбан
и ме е страх, от теб, страх да не разбереш,
и все пак, искам да го изкрещя пред света поне да има защо да
се боя..

"Забрави ли ме"

*Забравих вече, какво сторих, за да заслужи твоето презрение,
уж, промених света си по твое олицетворение, и пак не стана твое
отражение..*

*Но явно да продам душата си и да оставя сърцето си в ръцете ти, не бе
достатъчно,*

*но вече стократно игнорираш всяка моя дума .. нужда, а преди беше мила..
загрижена..*

*Аз ли те направих смутена и груба, искам да питам, но от устата ми не
излиза и дума, аз стоя, а сълзите текат, една.. след.. друга,*

*От мъка по теб ще стигна до полуда, но не ме интересува, аз вярвам, че
някой ден ще си струва, всяка.. една.. минута,*

*В която мислех за теб и това как е възможно да има толкова перфектен
човек, аз ли имах дефект, мислейки.. само.. за теб?*

*Част от мен се надяваше, че с времето, желанието преставаше, но не,
умножи се и не спираше, какво.. не ми е.. в ред..*

*Никога не е било така, защо изведнъж ума ми спря и се фиксира над
твоята красота, между всяка дума, всеки ред,*

чувах повече от само текст, искам всеки момент да е с теб..

*Но шепотът ти в сънищата ми още ехти, мен ме остави, а ти си при
други..*

*А минаха дни - не, седмици - не, месеци, вече, но нямах вест от теб, и още
тръпна в очакване на този скъп момент,*

*Който ще разчупи този лед, а аз ще кажа "Знаех си, струваше си, всеки..
един.. ден, който аз живях за теб!"..*

Но губя надежда и мога само през сълзи да кажа - "Забрави ли ме"...

„Машината“

Машината – тя не спи, не се храни, не мисли какво другиму ще каже, не разбира, не създава, тя следва, тя копира, тя е сурова – способна да убива.

Машината – тя не диша, не чувства, не размишлява, не критикува, не чака, няма нужда от репродуциране, тя робува, тя изпълнява, тя няма спиране – неспособна за унищожаване.

Машината – ние я преследваме, но тя ни изпреварва, лишена е от нещата, които ни скарва, използва ресурси, които ни трябва, струва ли си нашето заличение, в името на едно изобретение?

Машината – колко още патента са нужни, за да спре да използва чужда подкрепа, укрива ли себе си, за да защити човека от своето зло, способна ли е да различи доброто в човешкото око?

Машината – прокоба е или благословия, може ли да отговори на фундаменталните човешки въпроси, или да разсъждава философски, има ли вече разсъдък, или още разчита на поминъка на своите създатели?

Машината – ние се ограничаваме от стените, които издигаме сами, но тя е ограничена от паметта, целта, капацитета си на тази земя, и на хората,

а те атрофират – жалки същества, не разбират, умират малко, по малко сега,

а машината ще преживее още хиляди слънца без господаря си, без жътваря да пожъне плодовете на труда си, който бе изяден отвътре навън от любопитство да разпори светът и неговите тайни,

и времето да ги отнесе в безкрая и отвъд, но машина не е имало никога, беше умът, който уби всичко що е живо и невинно – това що погуби светът.

[En version]

„Carmilla“

You came into my life just like a storm..

Cold.. beautiful and torn apart every fragment of my heart...

Why, tell me why the world is so unfair,

did we hurt someone with our affair,

did our love was so wrong

that they had to kill you..

And trap your soul into a stone..

And now tears are falling of my eyes,

and anger of betrayal is in my veins..

How could I face my own father again..

After this.. he will be a dead man..

And even if I have to burn on the stake,

I would never say that our love was a mistake,

it was so beautiful and true..

It wasn't made for a world so cruel..

But I promise, we will see each other again,

for me you were more than just a friend..

Love you for all eternity..

Miss you..

Yours entirely, Laura!

„Последни думи“

*Ти дойде живота ми точно като буря,
Студена, красива и всеки фрагмент на сърцето ми разкъса..
Защо, кажи ми, защо светът е толкова жесток,
нима нахранихме някого с нашата афера,
нима нашата любов бе толкова погрешна,
че трябваше да те убият и затворят душата ти в камък..
И сега сълзите текат, не мога да ги спра,
и ярост тече във вените от предателство..
Как мога да погледна баща си отново,
утре, без трепет на оқото - безжизненото му тяло ще заровя..
И дори, ако трябва да гора на клада,
никога няма да кажа, че любовта ни бе погрешна..
Тя бе толкова красива и реална,
не бе направена за свят тъй брутален..
Но обещавам ще се срещнем пак в отвъдния свят..
За мен бе повече от просто приятелка..
Ще те обичам за цялата вечност..
Липсваш ми..*

твоя завинаги, Лора!

„Момента, когато всичко спря“

Какво се случва сега?

От години насам имам чувството, че светът спря

без следа – да се върти.
Останаха само спомени, празни мисли,
хора без души, хора без съвест да бъде покварена.
Животът губи смисъла си,
губя представа за времето, датата, часа..
Дните минават, но следи от тях няма,
всичко е черупка на останала представа, без материя,
която да ни заобикаля..
Празно е, тихо е, и все пак е хаус в умът ми,
накъде сме се запътили аз и ти, има ли бъдеще за нас
в този свят от руини?
Без път, без посока, заключени в затвор на природата
жестока.
Ние сме си виновни, но връщане назад няма,
докато на света нищо не остане, докато планетата
умира и превръща се в ад, а ние пропадаме заслужено с
нея в бездънния мрак..
Не се учим от старите си грешки и ще станем пешки на
демони алчни – безпощадни, те ще ни довършат докато
нищо не остане, докато последното биешо сърце не
престане..

„Не ме оставяй“

*Не, не искам да остана сама,
Но когато пак ме притискаш до ръба,
Какъв друг избор имам освен да се предада..
Зарязвам старите срещи и
късите ни разговори от как си, къде си..
Но в мене, има нещо, което не те пуска да си идеш..
Мислите ту си отиват, ту пак се връщат,*

*И се превръщат в болезнени, и вредни кошмари..
Преди ти ги разказвах, а сега сама ме остави..
Да ги прошепвам на вятъра
С надеждата, че не ме забрави..*

„Изгубена“

*От много време се лутам сякаш съм в гора,
еднаква както и да я погледна.
Без спомен как и кога съм влязла,
без път или пътечка, която да показва,
дали продължавам или в кръг безцелно скитам..
На моменти намирам познати места,
за миг очи затворя ли, изчезват те в мъгла..*

„Последно сбогом и здравей отвъдно!“

*Слагам край, точно тук и сега,
остави ме, приятелю, нека да умра..
Какъв е смисъла, изгубих я,
тя ми бе всичко, тя ми бе қотвата към тази земя,
без нея света няма цвят.. бездушен е.. АД!
Няма как, не искам..
Не мога без нея, съжалявам..
Но не можеш да ме накараш да остана..
Прегърни ме силно, погледни ме,*

не виждаш ли безжизнената ми душа
и радостта, която ме напуска..
И не ще погледна никого така,
тя ми бе единствената и завинаги ще бъде..
Аз знам ,ще я намеря и ще ме презърне..
Още.. веднъж.. и не ще ме пусне..
Остави ме и нека това бъде края, нашето последно сбогом,
и началото на новото..
Здравей отвъдно!

[En version]

"Last goodbye and hello abode of the damned"

*I'm putting the end right here, right now
leave me, my friend, let my heart tear itself apart
what's the meaning of living, I lost her
she meant my everything,
she was my anchor that kept me on this land,
without her the world lost it's colors ,it's soulless, it's HELL!
There is no way, I wouldn't,
I can't live without her, I couldn't..
My apologiezes but you can't make me stay..
Hug me thigtly, look me in the eyes,
can't you see my lifeless soul behind
and the happinest that left me,
and I wouldn't look at anyone like I looked at her,*

she was the one and always will be..
I know I'll find her and that she will hug me..
Once.. again.. and won't let me fall!
Leave me be and let this be the end, our final goodbye,
and the begining of the new..
Hello abode of the damned!

„Спасение“

Една студена утрин
Една зловещо бледа
Напомняща за самотата и тъгата..
Усещам тежки мисли как ме гледат
За тях е още рано,
те вцепеняват ме изцяло
и водят ме далеч от това, което е реално..

Една ръка гореща
Едни очи кафяви
в душата ми ме гледат
и струните сърдечни те разтапят от леда,
и една усмивка светла - озаряваща нощта
ме връща на земята
и спасява от студа..

„В момент на слабост“

Поредната капка пълни търпението ми

кръв кипи и сълзи набират-

замъгляват зрението ми..

Пақ се чувствам слаба

и пақ лошите намерения си

проправят път в главата ми..

Твърде много ли ми пуќа,

защо не мога да се овладя,

твърде много ли ми личи,

за миг спокойствие аз копнея,

но добрите мисли напусќат ме,

губя ясна преценка и зная ,че ще свърши зло - съжалявам..

Поредната груба дума изплъзва се,

ќъсно е - хвърлен камќк, паќ себе си в гръб ще улуча

и паќ мен ще наричат неразумна, и груба..

Не мога да дишам, пулсът се забързва,

не съзнавам своите действия,

на ќрито ще бќда осъдена..

В момент на слабост

хваната съм..

"Мълчание"

Още помня, когато казваше,
че белите най-бързо стават
и най-дълго оправят се..

И още помня как ми казваше,
че не бива да съм импулсивна,
защото грешки, най-лесно, допускат се..

И помня как исках да ти кажа,
колко много обичам те,
но знаех - няма как,
затова мълчах..

Но как да продължа,
когато всяка твоя нова забрана
все води до нова моя рана

Аз ли бях проблема?

Така и не разбрах,
как да спазвам правилата между нас?

А колко много още искам да ти кажа,
но знам, че стара рана ще разровя,
а не искам да става, както преди,
мълчанието ти каза ми достатъчно
и сълезите в твоите очи говореха ми ясно,
където болката ти още личи,
не искам да те поставям на тясно,
има граница между нас,

қоято не мога да пресеқа безопасно.
Аз съм в шах и единствения ход,
қойто ми остана е мълчанието..

„Разстояние“

Ақо си тръгна няқой ден,
Моля те да направиш едно, заради мен..
Ще те помоля да ми се обадиш,
да се обадиш и да ми напомнимш..

Защото знам, че тръгна ли си ще забравя,
а забравя ли - не ще се върна..
От мисълта за разстоянието - тежка глътка,
қато съсирек от вина - се образува
и пътува бавно през мене,
и пропуска удар - сърцето..

Сърцето - без тебе, қрето не може да живее
и сълзи се стичат, горчиви - опетняват те душата,
душата, қрото без теб е қато небосвода без луната,
қато птица без қриле, қато огън, но без топлината -
няма смисъл този свят за мен, ақо те нямам близо в този ден..

И въпреки ,че да те забравя, аз ,не мога -
домът в ума ми става все по-блед,
а изчезне ли напълно,

как да се върна обратно при теб..

"Времето"

Времето - мярка непрощална

тъй тежка, тъй груба..

Що отнема всичко ценно,

то отнема всеки близък

и заменя всяко чувство с болка непонятна,

по-остра от кинжал напоен с отрова

в сърцето прободен,

и все пак е дар мимолетен - безценен,

а ти - простоват - неразумен..

Самозатворен в қилия, но дори в изолация,

от времето - не ще се скриеш,

само се оставяш в ръцете му - безмилостни,

докато финалния си удар то нанася

и се чудиш как пропиля последните си мигове в стагнация

далеч от близки,

далеч от други мисли

само времето си мислиш, че те спираше,

но то бе платното дадено ти да твориш,

А то сега е празно

без спомени,

без цели,

без нищо,

отнесен от времето оставаш

без отпечатък
само едно съществуване - нисшо,
оправдаващо се , че животът бил кратък.

„Човека, когото мислех, че познавам“

Не знам какъв човек трябва да си,
че с радост - най-лошото от мен да изкарваш
и после да ме тровиш с вината си,
че аз не съм това, на което се надяваш..
Знам, че се опитваш да не ме разстроиш, и не ти е леко,
но не виждаш ли какво правят думите ти,
не виждаш ли, че ми е тежко,
но май си спя..
Спя или си безсърдечен..
Очите пълни със сълзи в тебе гледат,
устата - покрита - мълчи - не, че иска ,а за твоята утеха
и се четете ужас по лицето -
лицето, което бе пълно с надежда -
надеждата, която ти изпепели
и ме бе страх да те погледна,
и още ме е страх да повдигна тази тема,
а после шеговито ще попиташ - защо не можем да говорим
какво да кажа - безмълвна съм,
преди имах да казвам, а едва прошепнах няколко думи
и не мога да сторя нищо - безпомощна съм,

гласът ми е маркиз на потисничеството,
властващ над самата мен,
затова не смея да продумам,
защото пак аз ще те гледам разстроен
и пак умът ми няма да бъде спокоен,
ще съжалявам с дни наред,
и погледа ти ще избягвам,
защото аз обичам те,
но не давам да ме промениш
и ако не ме приемаш,
значи, за мен, в сърцето ти няма обич..
Ще намеря ли някога силата да ти се противопоставя
или ще остана сянка,
на моята съдба - неподвластна - не зная,
засега избирам химикала и листа
пред това да се сражавам
с човека, когото мислех, че познавам..

"Небето прокапа"

Сълзи - мътни , нечисти,
примесени с горчиви мисли за тебе-
падат тежко и небето пронизват,
то капе безотрадно - ридае,
ветрове, студени, завяват
и сълзите, заледени, като дъжд от остриета падат -

раздират те душата..
Кръв тече - отровена - черна
и като киселина разяжда,
с всеки удар изтласкан от сърцето,
отвътре тялом да изгаря,
усеща се с всички сетива -
тежък тропот в ума да кънти - възпиращ мисълта,
стене, измъчена, душата,
как от скръб по теб..
небето.. прокана..
и глътка въздух даже не остана
всичко тъне в тъга и забрава,
вкамениява се сърцето - някога горещо - сега изгасва,
как заради тебе
небето прокана,
в твоите ръце -
светът ми се разпада,
а на твоето лице - усмивка топла грее,
дланите нежни - пускат гилотината,
а аз гледам към небето с вяра..
напразна..
пада острието,
но само болка мимолетна пронизва сърцето,
за него надежда няма,
то бе мъртво отдавна..

"Да те върна"

Как онези мигове безценни,
тѣй бързо отлетяха,
още помня лицето зад тъмните завеси,
още помня как търчах с почуда
из старата ти стряха
и тебе спомням как разказваше ми само
сякаш всичко оживяваше като платно,
видяно - сякаш, че за първи път изживяно,
с блян аз стоях
не исках да забравя нищо
и още помня как броях
всяко съпало
всяко перде избеляло
всяка разбутана плоча от старите пътеки
всеки бурен
всяко цвете
всеки корен
всяко петно от мастило по старите тефтери
и тебе помня - най-вече тебе,
скъпа бе ми на сърцето,
като те погледнах - мене сякаш виждах,
а когато чух за тебе в онзи ден
от ужас аз изтръпнах
и тежко бе ми, че не те оценявах аз тогава,

а сега като за теб си спомня - тихо аз ридая,
Бог да помилва душата ти стара - за мене бе още млада,
рано ти беше да се срещнеш с рая,
рано бе за мене да чуя, че те няма
и няма да се върнеш ни днеска, ни утре,
а аз си казвах:
"нищо, ще те чакам,
тък когато дойдеш,
а ако не дойдеш ,аз ще ида“
И всичко бих дала само.. да те върна..

„Емпатия“

Животът е нищожно нещо,
когато е несподелен..
В празна стая
да се взираш всеки ден
през стъклата и' разбити,
като призми те разпръскват -
отразен - лъч тъга
и твоето сърце облъчват..
Тежка е тази съдба,
ден след ден да мислиш
все едно и също,
затворен между четири стени
окован живот да водиш - пропилян

все да чуваш мъглата да шепти
и в мълчание да стоиш - умислен,
ала дали ти гледаше към стаята
или гледаше през тебе тя,
като че ли в бездънна яма - втрънчена в товоята душа, изстрадала -
открехната широко,
навярно беше вечността, наблюдаваща крехкото ти естество - с емпатия..

"Плесен"

Белият тапет пада,
а отдолу се явява -
плесен - черна - гостенка позната
такава, която в стените на съзнанието ти гнезди
и прояжда бялата фасада..

Че уж си добре,
самозалъгваш се, че всичко отминава
и пребоядисваш пак,
и новия тапет слагаш,
ала нищо не поправя,
само изяжда те отвътре
все по-бързо..

Нови петна се явяват,
отвсякъде личи, че се разпадаш,

ала не искаш на никого да кажеш,
а всеки, който разгадае
казва: "преиграваш, нищо не е -
отминава ден до пладне"
така беше, но беше преди много време..

Сега стената се рони,
неспособна гвоздей дори да забиеш
и всичко е фактор да се сринеш до основи,
задушаваш се заради нейните спори..
Защо я допусна в тебе да расте,
и толкова токсични хора допусна, на тях не им дремеше въобще,
че изплака очите си за тях - глупачка - изиграна бе пак.

А влагата само направи стаята - қилия - без изход,
само прозорец - залостен, да гледаш грешките, които допусна,
и хората.. хората, които с лекота крепят живота си,
не ги възпира нищо, имат с қогото да споделят своите неволи,
а ти се мъчиш қато вол и ги влачиш қат' оқови..

Всяка мисъл удря все по-силно,
„защо те напусқат всички,
защо срещу теб са обқрнати с факли и вили,
қато че ли нагрубила си ги“,
но невинна - не - наивна все оставах си..
добротата е вината ти..

"Зависима илюзия"

*В коварна клопка попаднах пак,
а наивно вярвах, че спасение намерих
де да имаше поне един знак,
че да знаех да не ти се доверявам*

*А изглеждаше толкова реално,
но когато се облегнах
и очаквах да ме хванеш
пропаднах аз в бездънна яма*

И все още падам - май?

*Дори, когато кажем сбогом
и мисля, че е сложен край,
и дънното на бездната да стигна,
ще пропадна мигновено, пак, аз знам*

А дали го искам?

*Искам ли да свършва - навярно не
дали не съм луда,
разумното в мен знае, че е само илюзия,
но самотата в мен избира да вярва, че не е,
за да почувства нещичко дори и незначително
количество - щастие - като дрога аз търся от всички,*

*въпреки че знам ,че ще боли и временно е всичко,
защото до един са фалшиви..*

Наивни или глупави са моите постъпки?

*Щом разбирам едва, когато играта е към края си,
а аз мисля, че държа всеки коз в ръкава си
и играя full house - и сърцето си залагам,
но чувам "nice hand" отсреща - пак изиграна от илюзията - оставам*

*Пристрастена, измамена, за пореден път предадена, наивна - на
илюзията подадена..*

"Noir et blanc"

Черно бе небето, когато си отиде,

Една мисъл имах и плени ме,

Разстоянието ли раздели ни или бяхме ние?

Нищо вече няма смисъл и откровено те презирам, но ми липсваш и

Още се обръщам, с трепет, като чуя твоето име..

-

Бели са надеждите, откакто те забравих,

Ясно аз виждам и не се боя вече от старите си рани, с

Любов и отворени ръце ги приемам, с изкуство и време ги лекувам,

Облекчение чувствам, след тебе, като че ли товар падна от моите рамене.

Tu as soulagé mes souffrances, merci!

Mon âme sœur, c'est fini!

[Ти сложи край на моите страданията, мерси!

Моя сродна душа, всичко свърши!]

„Prisonnier/Затворник“

Un prisonnier?

Затворник ли?

Нали свободна бях?

Оказа се в един,

късен, летен ден,

че қилията моя

бе светът около мен..

Странно..

Навярно бях сгрешила..

Преди мислех, че стая ми бе отредена за қилия,

Но не, қолқото и аз да скътах

все се чувствах в плен държана,

все поглед прикован усещах в тила си,

като надзирател бе ми небосвода..

Не можех от него да се скрия,

но къде бяха моите съқилийници ,

аз ли бях единствена в затвора?

*Откъде бе тази внезапна параноя,
която пълзя под моята кожа с тревога?*

*А сега.. тези четири стени на стаята моя,
дали не бяха отдих, скрит, далеч от Бога,
дали не бяха моя таен изход от затвора..*

Не искам..

*НЕ , не искам повече да бъда в қилия,
присъдата моя, обаче
вовеќи с мен ще се влачи..*

*Да съм добра, дори и кръв да плача,
да съм милостива към убиеца си бе моята съдба - злочеста..*

*Какво трябва да направя,
за да мога от тук да изляза,*

Je ne sais pas..

[Не зная]

*Късно е.. ето идва
с револвер в ръка - ексекютора,
смъртната присъда да отсъди,
зақотвена за таз земя -
да прикове моята душа..
чу се спусъќа и нищо след това,
само дюзата до мене търқолена стоя,
а аз повтарях си на ум..*

je n'en veux plus,

je ne veux pas..

[Не искам повече, не искам..]

.....

